

Hůl autority a moci

Tomáš Korčák

Hospodin vyslyšel úpěnlivé volání Izraelců v Egyptě a povolal vůdce, skrze kterého je vysvobodí. Tímto mužem byl Mojžíš, který byl na svůj úkol 40 let na poušti připravován, aniž to sám věděl. Ještě předtím vychován na dvoře faraona se snažil pomoci svým soukmenovcům ve své moudrosti a síle. Nebyl však pochopen a především nebyl Bohem veden. Po 40 letech života na poušti byl Mojžíš připraven na svůj úkol – byl zlomen – již nespolehal na svoji sílu, moudrost a postavení. Bůh se mu zjevil v hořícím keři. Zjevil mu svoje jméno, povolání a dal mu svá nadpřirozená znamení. Totéž potřebujeme i my v dnešní době.

Bůh nejprve Mojžíše posílá ke starším Izraele. **Mojžíš však odpověděl: Co jestli mi neuvěří a neposlechnou mě? Vždyť řeknou: Neukázal se ti Hospodin! Ale Hospodin mu řekl: Co je to ve tvé ruce? Odpověděl: Hůl. Hospodin řekl: Hod' ji na zem. Hodil ji na zem a stala se hadem. Mojžíš před ním utíkal. Pak Hospodin Mojžíšovi řekl: Vztáhni ruku a chyt' ho za ocas! Vztáhl ruku, chytil ho a v jeho ruce se stal holí. Aby uvěřili, že se ti ukázal Hospodin, Bůh jejich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův. (Ex 4:1-5)**

A dále Bůh říká zcela jasně: **A tuto hůl si vezmi do ruky. Budeš jí činit znamení.** (Ex 4:17) Mojžíš je Bohem vyslán naplnit své poslání s nadpřirozeným zmocněním – se znameními, divy a zázraky. Jak je bude činit? Skrze svoji hůl! Je to obyčejná hůl, kterou možná 40 let používal k obyčejným činnostem všedního života - k opírání, k pasení svých ovcí, k obraně proti nebezpečné a protivné zvěři atd. Nebyla to zlatá „svatopetrská“ hůl. Nebyla to ani žádná hůl nějakých velikánů v dějinách. Byl to obyčejný klacek!

Bůh tedy Mojžíše vyzývá k návratu do Egypta, ze kterého utekl před 40 lety: **Jdi, navrat' se do Egypta, protože již zemřeli všichni lidé, kteří ti usilovali o život. Mojžíš tedy vzal svou ženu a syny, posadil je na osla a vracel se do egyptské země. Do ruky si Mojžíš vzal Boží hůl. Hospodin ještě řekl Mojžíšovi: Až se vrátíš do Egypta, hled' si všech divů, které jsem vložil do tvé ruky, a učiň je před faraonem. (Ex 4:19-21) Všimněte si, že když Mojžíš poslušně vykročil podle Božího příkazu, jeho hůl je nazvána jako *hůl Boží*. Byl to stále stejný klacek, který Mojžíš držel v ruce, avšak skrze Boží vedení hýbe nebesy. *Hůl zde představuje autoritu a moc, která vychází z Božího pověření a jednání v pravomoci jeho jména.***

V Egyptě Mojžíš vystupuje se svým bratrem Áronem a též Áronova hůl činí zázraky. **I řekl Hospodin Mojžíšovi a Áronovi: Když k vám farao promluví slovy: Učiňte nějaký div, řekneš Áronovi: Vezmi svou hůl a pohod' ji před**

faraonem. Stane se drakem. Mojžíš a Áron přišli k faraonovi a udělali to tak, jak Hospodin přikázal: Áron pohodil před faraonem a před jeho otroky svou hůl, a stala se drakem. Faraon zavolal také mudrce a čaroděje, a také oni, egyptští kouzelníci, učinili svými čáry totéž. Pohodili všichni své hole a ty se staly draky. Hůl Áronova však jejich hole pohltila. (Ex 7:8-12) Faraonovi okultisté se zběsile stavěli proti pravdě (viz 2Tm 3,8-9) a svými holemi též činili nadpřirozené činy podobně jako Mojžíš s Áronem. Áronova hůl však jejich hole přemohla a pohltila, takže pak byla zřejmě třikrát tlustší. Boží moc vždy přemůže d'ábelskou moc okultistů. Při třetí ráně na Egypt již okultisté nemohli a neuměli napodobit Boží nadpřirozenou moc. **I kouzelníci učinili tak svým tajným uměním, aby vyvedli komáry, ale nedokázali to. ... Kouzelníci faraonovi řekli: To je prst Boží!** (Ex 8:14-15)

Hned při první egyptské ráně nám je zjeveno něco podstatného z nebes. **Pak Hospodin řekl Mojžíšovi: Faraonovo srdce je tvrdé, nechce lid propustit. Jdi k faraonovi ráno, když vychází k vodě. Čekaj na něho na břehu Nilu a do ruky si vezmi hůl, která se změnila v hada. A řekni mu: Hospodin, Bůh Hebrejů, mě k tobě poslal se slovy: Propust' můj lid, at' mi v pustině slouží! Ale až dosud jsi neuposlechl. Toto praví Hospodin: Podle toho poznáš, že já jsem Hospodin: Hle, holí, kterou mám v ruce, udeřím do vody v Nilu, a změni se v krev.** (Ex 7:14-17) Jinými slovy Mojžíš s Áronem měli udeřit svojí holí do vody v Nilu a totéž učinil Hospodin svojí holí v nebesích. Je to spojení nebe a země: Hospodin udeřil svojí nadpřirozenou holí a Áron udeřil svojí obyčejnou holí.

To je podstata zázraku. Ježíš říkal a činil pouze to, co slyšel a viděl činit u svého nebeského Otce. Nebesa se spojí se zemí skrze poslušnost Božího vedení. Toto propojení Ježíš popsal následně: **Amen, pravím vám, cokoli svážete na zemi, bude již svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude již rozvázáno v nebi.** (Mt 18:18; viz též Mt 16:19) Tento verš je možno přeložit i takto: **Amen, říkám vám, že cokoli svážete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi.** (B21) Když jednáme podle Božího vedení, Bůh na toto jednání odpoví. Boží vůle se uskuteční na zemi. Proto nás Ježíš vedl k modlitbě: **Otče ... Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.** (Mt 6:10)

Áron tedy společně s Bohem vztáhl svou ruku s holí a udeřil do vody a všechny vody Egypta se proměnily v krev (7,19-20). Při druhé ráně Áron vztáhl ruku s holí a vyvedl tak na egyptskou zemi žáby (8,1-2). Při třetí ráně Áron vztáhl svou hůl a udeřil do prachu na zemi, ze kterého se stali komáři (8,12-13). Při sedmé ráně vztáhl Mojžíš svou ruku s holí k nebi a na celou egyptskou zemi dolehlo hřmění, krupobití a oheň z nebe (9,22-23). Při osmé ráně vztáhl Mojžíš svou ruku s holí a vítr přinesl kobylky, které sežraly všechny byliny země (10,12-13). Při deváté ráně vztáhl Mojžíš svou ruku k nebi a egyptskou zemi zahalila temnota (10,21-22). Celkem deset ran Egypta bylo přesně zacíleným úderem vůči démonickým silám v egyptském protibožském systému. Sám Bůh říká: **Vykonám soudy nad všemi bohy Egypta. Já, Hospodin.** (Ex 12:12)

Boží království se šíří skrze Boží paradoxy

Mojžíšova a Áronova hůl představuje v Božím království to, co nazývám **Boží paradoxy**. Ty ukazují propojení nebe se zemí. Výraz *paradox* pochází z řeckého *paradoxos* a znamená: *odporující obecnému mínění (Souček)* (viz L 5:26). Apoštol tyto paradoxy shrnuje následujícím způsobem: **Neboť co je u Boha bláznivé, to je moudřejší než lidé, a co je u Boha slabé, to je silnější než lidé. Vidíte, bratři, jak vás Bůh povolal: není mezi vámi mnoho moudrých podle těla, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. Ale co je u světa bláznivé, to si vybral Bůh, aby zahanboval moudré, a co je u světa slabé, to si vybral Bůh, aby zahanboval silné; a co je u světa neurozené a méněcenné, to si vybral Bůh, vybral dokonce i to, co není, aby zrušil to, co je, aby se žádné tělo nemohlo před Bohem chlubit. (1K 1:25-29) Sám Ježíš řekl: **Co je u lidí vznešené, je před Bohem ohavnost.** (L 16:15)**

Ještě jednou to tedy shrňme. Co si Bůh vybírá a skrze co jedná zde na zemi?

- co je u světa bláznivé
- co je u světa slabé
- co je u světa neurozené
- co je u světa méněcenné
- dokonce i to, co není

Tedy to je konec pro všechnu naši méněcennost, ale také i pýchu. Jestli chceme, aby si nás Bůh použil, musíme se stát slabými – tedy uvědomit si svoji totální závislost na síle a moudrosti Boží. Všechna chvála patří Bohu. **Vždyť kdo ti dává vyniknout? Co z toho, co máš, jsi nedostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nedostal?** (1K 4:7)

Chci vám představit několik takových Božích paradoxů z Písma (určitě bychom jich našli mnohem více – je to totiž Boží způsob jednání):

- 1. Mojžíšova hůl (Ex 4):** Pán se tě ptá: „*Co máš ve své ruce?*“ Nepotřebuješ hůl někoho jiného. Nepotřebuješ hůl Reinharda Bonnkeho ani Benny Hinna. Jiné hole ve tvých rukách nic nevypůsobí. Potřebuješ v poslušnosti Božího vedení začít používat autoritu ve jménu Ježíše Krista na tom místě a z toho místa, kde se právě nacházíš. Pak se i tvoje „obyčejná“, „všední“, „nevýrazná“ hůl promění v hůl Boží. Ale počítej s tím, že bude stále vypadat obyčejně. Pyšní lidé tím pohrdnou.
- 2. Udatný hrdina bez jakýchkoli sil (Sd 6:11-16):** Gedeón ve velkém strachu z útisku Midjanců spěchá, aby vymlátíl pšenici. **Hospodinův anděl se mu ukázal a řekl mu: Hospodin s tebou, udatný hrdino.** Gedeón je však plný zklamání, skepse, výčitek a nevěry. **Hospodin se k němu obrátil a řekl: Jdi v této své síle a zachráníš Izrael z ruky Midjanců. Což jsem tě neposlal? On se ho zeptal: Dovol, Panovníku, čím zachráním Izrael? Vždyť můj rod je v Manasesovi nejslabší a já jsem ten nejmenší v domě svého otce** (Gedeón je

plný méněcennosti a malomyslnosti). **Tu mu Hospodin odpověděl: Protože budu s tebou, pobiješ Midjánce jako jediného muže.** Gedeón neměl naprosto žádnou přirozenou sílu, schopnosti a předpoklady, aby vedl Izraelce do bitvy s Midjánci a zvítězil. Hospodin mu však říká: „Jdi v této své síle, nepotřebuješ totiž žádnou *svoji* sílu. Moje síla přichází ve tvé slabosti, když vykročíš podle mého poslání. Vidím tě jako udatného hrdinu. Zvítězíš, protože budu s tebou!“ To se pak také stalo. Gedeón s 300 vydanými bojovníky nadpřirozeně zvítězil nad svými nepřáteli. Pán se tě ptá: „***Jak dlouho ještě budeš čekat, abys vykročil a jednal podle Božího poslání?***“ Na jaký pocit čekáš? Vykroč v Gedeónově síle podle svého poslání!

3. **Malý džbánec oleje zadlužené vdovy (2Kr 4,1-7):** Zadlužená vdova ve svízelné situaci hledá pomoc u Hospodina skrze proroka Elišu. **Eliša se jí zeptal: Co mám pro tebe udělat? Pověz mi, co máš doma? Odpověděla: Tvá otrokyně nemá doma nic, jenom malý džbánec oleje.** Pán se tě ptá: „***Co máš doma?***“ Malý džbánec stačí, začni nalévat. Začni dávat to „málo“, co máš a co do tebe bylo vloženo. Řešení máš u sebe. Použij to, co máš doma! Satanovou pastí je myšlení: Abych mohl sloužit Bohu, potřebuji to a to, a potřebuji být jako ten a ten. Možná máš „pouze“ jeden talent (viz Mt 25,1-30), ale v Božím království nejde o předhánění se a soutěžení v talentech, ale o naši **věrnost!** Kdo porozumí charakteru Božího království, přestává se s druhými srovnávat a soutěžit. Jde zde o společné dílo – věrně šířit Království našeho Krále. Chudá vdova si jako pomatenec vypůjčila od svých sousedů (kteří věděli, že nic nemá) velké hrnce a začala poslušně ve víře podle slov proroka nalévat. Když všechny nádoby naplnila, olej přestal téci. Zaplatila své dluhy a měla z čeho žít.
4. **Davidova hůl, prak a pět oblázků (1S 17:38-4):** Když se Izraelci třáslí před Goliášem, který stál v čele pelištejského vojska, povstal přibližně 17-ti letý David. Velmi rozhodně prohlašoval, že ve jménu Hospodinově skolí pyšného obra. Král Saul mu dal příležitost. **Pak Saul oblékl Davida do svého odění, na hlavu mu dal bronzovou přilbu a oblékl mu pancíř. David si připásal na odění jeho meč a zkoušel chodit, protože na to nebyl zvyklý. David řekl Saulovi: Nemohu v tom chodit, protože na to nejsem zvyklý. Proto si to David ze sebe sundal. Do ruky si vzal hůl, z potoka si vybral pět oblázků, uložil je do pastýřské brašny, kterou měl, a v ní do váčku; v ruce měl prak.** Tak se blížil k Pelištejci. Pán se tě ptá: „***V jakém odění chodíš?***“ David zde porozuměl něčemu podstatnému, nesnažil se chodit v oděvu někoho druhého, ale vzal si svoji jednoduchou zbroj, na kterou byl zvyklý. Byl sám sebou, důvěřoval Bohu a nesnažil se být někým jiným. Jak poté přemohl obra, známe všichni.
5. **Neokázalý Davidův stan (2S 6; 1Pa 13.15.16):** Člověk by ho lehce pominul nebo jím pohrdnul ve srovnání s dokonalým, vznešeným a okázalým chrámem Šalomounovým. **Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.** (1S 16,7) Lidská „hliněnost“ a nedokonalost Bohu nebrání zjevit svůj drahocenný obsah (2K 4,7). Boží dokonalost zde na zemi se projevuje ve spojení nebes s nedokonalými lidmi, kteří milují Pána a touží po něm. Začni tam, kde se nacházíš a Bůh tě povede z přirozeného do

nadpřirozeného. Bůh nechce obnovovat Mojžíšův, Šalomounův, Zerubábelův či Herodův chrám. V jeho srdci je **pouze** obnova Davidova stánku! (viz Sk 15,16-18; Am 9,11-15) Má být vybudován chrám z živých kamenů, který je domem modlitby a chvály. Pán se tě ptá: „**Na co hledí tvoje oči?**“

6. Zázrak skrze špinavé vody Jordánu (2Kr 5:1-16): Naamán, velitel armády aramejského krále, byl postižen malomocenstvím. Naamánově ženě sloužilo mladé izraelské děvče, které jim řeklo o proroku Eliášovi, který by Naamána uzdravil. Když Naamán přišel k Eliášovu domu, měl své jasné představy, jak vše má a bude probíhat. Eliáš se však s ním osobně vůbec nesetkal, pouze k němu poslal posla se slovy: „Jdi a umyj se sedmkrát v Jordánu; tvé tělo se obnoví a budeš čistý.“ **Naamán se rozhněval, odešel a řekl: Hle, říkal jsem si: Jistě vyjde, postaví se, bude vzývat jméno Hospodina, svého Boha, mávat rukou k místu a zbaví mě malomocenství. Což nejsou damašské řeky Abána a Parpar lepší nežli všechny vody izraelské? Cožpak jsem se nemohl umýt v nich, abych byl čist? Obrátil se a v hněvu odcházel. Přistoupili jeho otroci a přemlouvali ho. Říkali: Můj otče, kdyby ti prorok pověděl nějakou velkou věc, cožpak bys to neudělal? Tím spíše, když ti řekl: Umyj se a budeš čistý. Sestoupil tedy, ponořil se sedmkrát do Jordánu podle slova muže Božího a jeho tělo se obnovilo a bylo jako tělo malého chlapce - byl čist.** Jakou významnou roli hráli v životě Naamána jeho služebníci! Naamán byl rozhněván, že prorok nejedná podle jeho představ. Damašské řeky jsou čistší než Jordán. Nakonec se pokořil, odhodil všechnu lidskou „vznešenost“ a sedmkrát se poslušně ponořil do špinavých vod. Pokora sestoupí a poddá se Božímu vedení, pýcha se rozhněvá a odejde, protože to neprobíhá podle jejích představ. Pokora vede do zázraku, pýcha vede do záhuby. Pán se tě ptá: „**Odložíš svoje představy a poslechněš mne?**“

7. Nádoby k očištění naplněné vodou (J 2:1-11): Na svatbě v Káně Galilejské došlo víno. Ježíš vyzval služebníky, aby z nádob naplněných vodou k mytí nabrali pohár a donesli správci hostiny. Služebníci poslechlí a při donesení poháru se voda určená k mytí proměnila v dobré víno. Služebníci potřebovali obyčejnou vodu z umývadla a odvahu poslechnout. Pán se tě ptá: „**Poslechněš v obyčejných věcech?**“ To byl počátek Ježíšových znamení, skrze které zjevil svou slávu.

8. Pět chlebů a dvě ryby stačí (Mt 14,15-21; J 6:5-13): Ježíš nasýtil velký zástup skrze pět chlebů a dvě ryby, když vzdal Bohu díky a rozlámal je svým učedníkům. Ti vzali ty malé kousky jídla a roznesli je k hladovým lidem. Při tomto „bláznivém“ avšak poslušném vykročení víry se chleby a ryby začaly množit. Všichni se nasýtili. Jednou k nám Bůh mluvil při společných modlitbách: *Vy sami dejte najíst lidem ve vašem okolí. Vy však říkáte: „Nemohu – nemám.“ Kdy již začnete věřit, že já přebývám ve vás a to se všemi svými zdroji!* (23.1.2006) Pán tě zkouší a ptá se tě: „**Dáš najíst hladovým lidem ve tvém okolí?**“

Dvoje Ježíšovo nasycení zástupu:

- Nasycených pět tisíc mužů, kromě žen a dětí skrze pět chlebů a dvě ryby – zbylo dvanáct nůží úlomků (Mt 14,12-23; Mk 6,30-46; L 9,10-18; J 6,1-15)

- Nasycených čtyři tisíce mužů, kromě žen a dětí, skrze sedm chlebů a několik rybiček – zbylo sedm košů úlomků (Mt 15,29-16,12; Mk 8,1-10)
- Ještě nerozumíte ani nechápete? Ještě máte své srdce ztvrdlé? (Mk 8,11-21; Mt 16,8-12)

9. Chudá vdova dala víc než všichni ostatní (Mk 12:41-44; L 21:1-4): Ježíš se v chrámu posadil a pozoroval, jak zástup vhazuje do pokladnice mince. Mnozí bohatí vhazovali hodně. Uviděl také jednu chudou vdovu, jak tam hází dvě drobné mince nepatrné hodnoty. Přivolał své učedníky a dal jim mocnou lekci paradoxů v Božím království. „**Vpravdě vám pravím, že tato chudá vdova hodila více než všichni ostatní. Neboť ti všichni vhodili k Božím darům ze svého přebytku, tato však vhodila ze svého nedostatku celé svoje živobytí.**“ Jak lidské hodnocení velikosti, důležitosti a významu může být odlišné (či opačné) od hodnocení Božího. Tato chudá vdova dávala dobrovolně a zcela jistě s hlubokou důvěrou, že se její nebeský Otec o ní postará. Pán se tě ptá: „*Co mi dáváš?*“

10. Tvoje obyčejné ruce činí zázraky (Mk 16:15-20): Ježíš řekl, že tato znamení budou doprovázet ty, kdo uvěří: **Na nemocné budou vzkládat ruce a budou se mít dobře.** Máš vzkládat svoje (ne druhého) obyčejné ruce ve víře na nemocného. Křesťané v prvotní církvi tomu velmi dobře rozuměli a žádali Boha, aby Bůh vztahoval svoji ruku k šíření svého Království: **Nyní, Pane, pohled' na jejich hrozby a dej svým otrokům se vši smělostí mluvit tvé slovo; vztahuj svou ruku k tomu, aby se dala uzdravení, znamení a divy skrze jméno tvého svatého služebníka Ježíše.** (Sk 4:29-30) O učednících v Antiochii čteme: **A Pánova ruka byla s nimi; veliký počet lidí uvěřil a obrátil se k Pánu.** (Sk 11:21) Bůh vztahoval svoji ruku skrze ruce učedníků. **Skrze ruce apoštolů se mezi lidem dalo mnoho znamení a divů.** (Sk 5:12) Pavel s Barnabášem **otevřeně mluvili o Pánu, který dosvědčoval slovo své milosti tím, že dával, aby se skrze jejich ruce dala znamení a divy.** (Sk 14:3) **A Bůh skrze Pavlovy ruce konal neobvyklé mocné činy, takže i na nemocné odnášeli šátky a zástěry, které se dotkly jeho těla, a nemoci se od nich vzdalovaly a zlí duchové vycházeli.** (Sk 19:11-12) Když ve víře vložíš svoje obyčejné ruce na nemocného, sám Bůh na něj skrze tebe vztáhne svoji ruku. Pán se tě ptá: „*Věříš, že budu skrze tebe jednat?*“

Trojí aplikace hole autority v našem životě

Pojďme se ještě podívat na Mojžíšovu hůl a její trojí aplikaci v našem životě:

1. Překonání překážek

Izraelci slavně po deseti ranách odcházejí z Egypta. Faraó se však nechce ve své pýše smířit s porážkou a tak se svým mohutným vojskem pronásleduje Boží lid. Když to Izraelci vidí, ve strachu a nevěře úpí k Hospodinu a reptají proti Mojžíšovi. **Mojžíš však lidu řekl: Nebojte se, stůjte a hleďte na Hospodinovu záchranu,**

kteřou vám dnes způsobí, protože Egyptany, které vidíte dnes, již nikdy více nevidíte. Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčet. (Ex 14:13-14)

Po mocném povzbuzování Izraelců Mojžíš sám úpí k Bohu. **Hospodin řekl Mojžíšovi: Proč ke mně úpěnlivě voláš? Řekni synům Izraele, ať vyrazí. A ty zvedni svou hůl, vztáhni ruku nad moře a rozděl je, aby synové Izraele prošli prostředkem moře po suchu.** (15-16) Mojžíš již neměl úpět, ale v rozhodné víře a poslušnosti jednat (někdy se nám modlitba může stát útekem před poslušností či zodpovědným jednáním). Měl vyzvat Izraelce, ať jdou čelem vstříc překážkám a přitom měl zvednout svoji ruku s holí a vztáhnout nad překážkami. **Mojžíš pak vztáhl ruku nad moře a Hospodin silným východním větrem rozháněl moře po celou noc a obrátil moře v souš. Tak byly vody rozděleny.** (21)

Izajáš nám zjevuje, co se při Mojžíšově vztažené holi dělo v nebi: Hospodinova hůl bude nad mořem a pozdvihne ji tak jako v Egyptě. (Iz 10:26) Mojžíš na zemi ve víře pozvedl svoji obyčejnou hůl a též Hospodin pozvedl v nebi svoji nadpřirozenou hůl (podobně jako dříve u Nilu před faraonem). Boží moc se v tomto momentě prolomila na zem a učinila jeden z největších zázraků v dějinách Izraele.

Izraelci byli vysvobozeni, ale ještě měla být důsledně vykonána porážka nepřátel. **Tu Hospodin řekl Mojžíšovi: Vztáhni ruku nad moře, ať se vody vrátí na Egyptany, na jejich vozy a na jejich jezdce. Mojžíš vztáhl ruku nad moře a moře se před rozbřeskem navrátilo do svého normálního stavu. Egyptané utíkali jemu vstříc. Tak Hospodin uvrhl Egyptany doprostřed moře. Vody se navrátily a přikryly vozy a jezdce, všechny z faraonova vojska, kteří vešli za Izraelci do moře. Nezůstal z nich ani jediný.** (Ex 14:26-28)

Neboj se překážek ve svém životě. Důvěřuj svému Bohu, že tě jimi provede. Požádej ho o pomoc a pak vykroč proti nim. Pozvedni svoji hůl autority ve jménu Ježíše Krista. Mluv k překážkám v pravomoci jediného Boha, tvého nebeského Otce. Ať tě překážky nezastaví na tvé cestě. Nereptej – nestěžuj si – nelituj se. Vykroč ve víře a projdeš se svým Bohem vším!

2. Uvolnění Božích zdrojů

Nedlouho poté, co Izraelci vyšli z Egypta, se dostali do Refídímu a lid tam neměl vodu k pití (Ex 17:1-7). Již měli za sebou několik mocných zkušeností s Hospodinovou zázračnou pomocí. Avšak místo, aby s důvěrou volali k Hospodinu o pomoc, začali zase reptat a obviňovat Mojžíše. Pokoušeli Hospodina slovy: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo není?“ Mojžíš úpěnlivě volal k Hospodinu a on mu odpověděl: **Předstup před lid a vezmi s sebou některé z izraelských starších. Také svou hůl, s níž jsi udeřil Nil, si vezmi do ruky a jdi. Hle, budu tam stát před tebou na skále na Chorébu. Udeříš do skály a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít.** (5-6) Mojžíš použil svoji hůl a ze skály vyšel mocný proud vody. Bůh může vyvést na poušti ze skály vodu, což je z lidského pohledu naprosto nemožné. Co však je nemožné u lidí, je možné u Boha. Proč to udělal? Protože miloval svůj lid a protože odpověděl na úpěnlivé volání Mojžíše. Bylo však potřeba vykročit v poslušnosti víry a použít hůl autority, bez toho by se nic nestalo.

Po mnoha letech se Izraelci znovu na poušti dostali do míst, kde neměli vodu (Nu 20,1-13). A znovu reptali proti Mojžíšovi a Áronovi. **Mojžíš a Áron odešli od shromáždění ke vchodu do stanu setkávání a padli na tvář. I ukázala se jim Hospodinova sláva. Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Vezmi hůl, s volej pospolitost, ty i tvůj bratr Áron, a promluvejte před jejich zrakem ke skále a vydá vodu. Vyvedeš jim vodu ze skály a dáš napít pospolitosti i jejich dobytku. Mojžíš vzal hůl před Hospodinem, jak mu přikázal. Mojžíš s Áronem svolali shromáždění před skálu a řekl jim: *Ted' poslyšte, vy vzpurníci. Copak vám máme vyvést vodu z této skály? Mojžíš pozvedl ruku, dvakrát udeřil svou holí do skály i vyšlo množství vody a napila se pospolitost i jejich dobytek.* (6-11) Zde měl Mojžíš vzít do své ruky svoji hůl jako připomínku delegované autority od Hospodina (je to obyčejná hůl, *která je před Hospodinem* (9) a když se používá podle Božího vedení stává se *holí Boží*). Do skály však neměl udeřit, ale měl k ní promluvit. Proto když zde poprvé udeřil holí do skály, nic se nestalo. Před tím však Mojžíš přede všemi vyznal svoji hořkost a nevěru (hořké srdce brání důvěřovat Bohu). Při druhém úderu se Hospodin slitoval a dal Izraeli vodu, avšak Mojžíšovi a Áronovi řekl: **Protože jste mi nevěřili a nedosvědčili jste moji svatost před očima synů Izraele, proto nepřivedete toto shromáždění do země, kterou jsem jim dal.** (12) Nevěra nese následky, Mojžíš s Áronem pro tuto událost nevstoupili do Zaslíbené země. Také zde dostáváme důležitou lekci, že nemáme jednat ze zvyku, ale podle Božího vedení.**

Zanedlouho Izraelci došli do Beéru (Nu 21:16). Bylo to třetí místo táboření, kde nebyla voda a kde Bůh otevřel zdroje. Zde Hospodin řekl Mojžíšovi: **Shromáždí lid a dám jim vodu. Tehdy zpíval Izrael tuto píseň: Vytryskni, studno! Zpívejte o ní, o studni, již vyhloubili předáci, šlechtici z lidu ji vykopali palcátem a svými holemi.** Představte si, jak se Izraelci shromáždí na pustině do kruhu a zpívají jednoduchou píseň: „Vytryskni, studno!“ Přitom vedoucí začnou kopat do suchého písku svými holemi a palcáty. Zde již jednání přechází z Mojžíše na další vedoucí, kteří používají svoji autoritu. Prorocká proklamační píseň a jednání v autoritě Hospodinova jména otevře Boží zdroje. Bůh i zde dal vodu pro několik miliónů lidí a množství dobytka.

3. Vítězství nad temnotou

Poté, když Mojžíš poprvé vyvedl vodu ze skály, nedlouho po vyjití z Egypta, přitáhl Amálek a v Refídímu bojoval s Izraelem (Ex 17:8-16). **Mojžíš řekl Jozuovi: Vyber nám muže a jdi bojovat s Amálekem. Zítří budu stát na vrcholu kopce s Boží holí v ruce.** Jozue udělal, jak mu Mojžíš řekl, a bojoval s Amálekem. Mojžíš, Áron a Chúr vystoupili na vrchol kopce. **Když Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, a když ruku spustil, vítězil Amálek.** Když Mojžíšovi ruce ochably, vzali kámen a položili pod něho, aby se na něj posadil, a Áron a Chúr **podpírali jeho ruce jeden z jedné a druhý z druhé strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce.** **Tak Jozue porazil Amáleka a jeho lid ostrým mečem.** (9-13)

Vidíme, že zde byla hůl použita pro vítězství nad nepřáteli. Bylo to mocné prorocké (či symbolické) jednání přímluvy a duchovního boje. Mojžíš vidí svým duchovním zrakem Hospodinovu ruku a jeho trůn. Trůn je obrazem jeho autority a vlády, ruka je obrazem jeho činné moci. Mojžíš na konci boje vyznává: **Je vztažena ruka nad Hospodinovým trůnem** (16 ČEP). Měl též zjevení Hospodinova jména: *Hospodin je má korouhev*. Po vítězné bitvě tomuto jménu staví oltář (15).

V Žalmech nacházíme obraz železné hole nebo žezla. David měl hluboké zjevení Boží vlády uprostřed svého Davidova stánku. Bylo to též úžasné vidění Krista: **Výrok Hospodinův mému pánu: Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou. Tvé mocné žezlo vyšle Hospodin ze Sijónu: Panuj uprostřed svých nepřátel!** (Ž 110:1-2) Kristus vykonal své dílo na kříži a nyní jako vzkříšený sedí po pravici Boží. Poražení nepřátelé (zlé duchovní mocnosti, nemoci, jakékoli zlo) mají být podmaněni skrze mocné žezlo ze Sijónu, což je obraz novozákonní církve (viz Žd 12:22-23). Žezlo je podobně jako hůl obrazem vykonávané autority v Ježíšově jménu. Jinde má žalmista podobné vidění jako Mojžíš – vidění trůnu a žezla (hole): **Tvůj trůn, Bože, trvá navěky a navždy. Žezlo přímosti je žezlo tvého království.** (Ž 45:7) A jinde: **Požádej mě a dám ti národy do dědictví. Tvým vlastnictvím budou i končiny země. Roztlučeš je železnou holí (nebo: žezlem) a jako hliněnou nádobu je roztříštíš.** (Ž 2:8-9) Všechny tyto tři žalmy jsou o Kristu a naší vládě v jeho jménu. Budeme osvobozovat celé národy od nečistých mocností skrze autoritu Božího jména a jeho pověření.

K používání naší autority a právům Božích synů jsme vyzýváni samotným Kristem: **Amen, amen, pravím vám: Jestliže o něco požádáte Otce v mém jménu, dá vám to. Až dosud jste o nic nepožádali v mém jménu; žádejte a dostanete, aby vaše radost byla úplná. ... V tom dni budete žádat v mém jménu, a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás. Vždyť sám Otec vás miluje, protože jste si mě zamilovali a uvěřili jste, že já jsem vyšel od Boha.** (J 16:23-27) Ježíš nám zde přenechal svoje jméno a pověření a chce, abychom jednali na jeho místě. Jsme jako synové napojeni na nebeského Otce a zde na zemi máme šířit Boží království.

Svým učedníkům Ježíš řekl: **Hle, dal jsem vám pravomoc šlapat po hadech a štírech, i nad veškerou silou Nepřítele, a naprosto nic vám neublíží.** (L 10:19) A jinde čteme: **Zavolal si svých dvanáct učedníků a dal jim pravomoc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a aby uzdravovali každou nemoc i každou slabost.** (Mt 10:1) Vyjdi a používej autoritu, kterou jsi dostal v Ježíšově jménu. Neboj se, začni v malém a půjdeš stále k většímu. Než budeš hýbat celými horami, začni hýbat drobnými kameny. Než odstraníš celou horu, odhod' z cesty kámen. Nedávej místa ani pýše, ani méněcennosti a jednej jako syn, kterého nebeský Otec nikdy neopustí.

**Ľudia chcú, aby Boh bol socialistom a zásoboval ich bez viery.
Aby sme len brali a zostali leniví veriť.
Toto ponúka a sľubuje len Satan.
Vladimir Uhri**

Vděčné srdce

Francis Frangipane

Samotná kvalita vašeho života, ať se vám to líbí nebo ne, závisí na tom, jak jste vděční Bohu. Tento postoj každého člověka určuje, jestli se jeho život ubírá do místa požehnání nebo strádání. Při pohledu na stejný keř růží si někteří lidé budou stěžovat, že růže mají trny, zatímco jiní se budou radovat, že některé trny jsou doprovázeny růžemi. Všechno závisí na vaší perspektivě.

Tento život je jediný, který budete mít, než se dostanete na věčnost. Pokud chcete najít radost, musíte nejprve najít vděčnost. Pravdou je, že ten, kdo je vděčný i za málo, prožívá mnoho radosti. Ale nevděčná duše se má vždy bídně, v neustálém stěžování si. Žije mimo úkryt Nejvyššího Boha.

Naším největším nepřítelem možná není ďábel, ale náš vlastní jazyk. Jakub nám říká: „**Jazyk je mezi našimi údy ten, který ... zapaluje běh našeho života**“ (viz Jakub 3,6). Dále říká, že tento oheň je zapalován peklem. Přemýšlejte: Našimi vlastními slovy můžeme zakusit Ducha nebes nebo vstoupit do agóni pekla!

Peklo se svými tresty, mučením a mizérií ovládá život reptala a bručouna. Pavel tuto myšlenku rozepisuje v 1. Korintským 10,10, kde nám připomíná Židy, kteří „**reptali a byli zničeni Zhoubcem**“. Pokaždé, když se otevíráme reptání a stížnostem, kvalita našeho života se proporcionálně k tomu snižuje – ničitel obrací náš život v trosky!

Lidé se mě často ptají: „Jaký démon vládne nad naším sborem nebo městem?“ Očekávají, že jim odpovím starověkým aramejským nebo fénickým jménem nějakého padlého anděla. Moje odpověď je ale obvykle mnohem praktičtější: Jedním z nejrozšířenějších zlých vlivů nad naším národem je nevděčnost!

Nepodceňujte sílu a prohnatost tohoto nepřítele! Pavel řekl, že Židé, kteří reptali a stěžovali si během svých těžkých okolností, byli „zničení Zhoubcem“. Kým byl ten Zhoubce? Pokud trváte na rozpoznání starověkého světovládce, jedním z nejmocnějších duchů zmíněných v Bibli, je Abaddon, jehož řecké jméno je Apollyón. Význam tohoto jména je „ničitel“ (viz Zjevení 9,11). Pavel řekl, že Židé byli zničeni tímto duchem. Jinými slovy, když si stěžujeme nebo jsme nevděční, otevíráme dveře zhoubci, Abaddonovi, démonickému králi pekelné propasti!

V Boží přítomnosti

Mnozí v našem národě se stali experty ve „vědě trápení“. Jsou odborníky – morálními účetními, kteří dokáží během chvilky spočítat všechny křivdy, které společnost kdy provedla jim nebo jejich skupině. Nikdy jsem nemluvil s jediným takovým člověkem, který by byl šťastný, požehnaný nebo spokojený s čímkoliv. Taková lidí očekávají, že se k nim nedokonalý svět bude chovat dokonale.

V naší poraněné zemi opravdu existují lidé, kteří potřebují zvláštní péči a pozornost. Ale většina prostě potřebuje činit pokání z nevděčnosti, protože to je právě nevděčnost, která brání zahojení ran! Potřebujeme prostě odpustit křivdy minulosti a stát se vděčnými za to, co máme v přítomnosti.

Ve chvíli, kdy začneme být vděční, začínáme duchovně stoupat do Boží přítomnosti. Žalmista napsal: **Služte Hospodinu s radostí, předstupte před něj s jásáním. Vejděte do jeho bran s děkovnými písněmi, na jeho nádvoří s chválami! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, protože Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné a jeho věrnost od pokolení do pokolení.** (Žalm 100,2.4-5)

Nezáleží na okolnostech vašeho života; ve chvíli, kdy začnete Bohu děkovat, i když se vaše situace ještě nezměnila, začnete se měnit vy. Klíčem, který odemyká brány nebes, je vděčné srdce. Ke vstupu na Boží nádvoří dochází, když prostě začnete chválit Pána.

Požehnaný Pane, odpusť mi, že jsem byl reptal. Pomoz mi přinášet ti oběť díky za všech okolností. Pane, přicházím, abych s tebou dnes uzavřel smlouvu. Skrze tvoji milost budu vděčný bez ohledu na to, jak vypadá můj život. Bože, pamatuj na svůj smluvní slib a přitáhni mě blízko ke svému srdci. V Ježíšově jménu. Amen.

*Překlad: Jiří Čihulka, výňatek z knihy Francise Frangipana Úkryt Nejvyššího (Lake Mary, FL: Charisma House, 2008). Použito se svolením. Převzato se svolením z časopisu The Morning Star (česká edice), ročník 2010, číslo 2, str. 2, vydavatel: Železná berla, Časopis si můžete objednat na adrese: www.zeleznaberla.org
Francis Frangipane je starším pastorem sboru River of Life Ministries v Cedar Rapids, Iowa a prezidentem Advancing Church Ministries. Pán si Francise použil ke sjednocení tisíců pastorů na modlitbách ve stovkách měst. S více než milionem výtisků jeho bestsellerů a s rozšiřující se tréninkovou školou na internetu a televizní službou nazvanou „In Christ's Image“ (Do Kristovy podoby) je Francis žádaný po celém světě. Jeho nejnovější kniha nese název This Day We Fight! (Dnes bojujeme!).*

Davidův stánek

Tomáš Korčák 10/2010

- **Jsme stvořeni k tomu, abychom byli Boží chválou** (Ef 1,5-6.12; Dt 26,18-19; Jr 13,11). Být chválou znamená Boha chválit celou svou osobností a naším životním stylem.
- **V této novozákonní době má být obnoven Davidův stánek** (Sk 15,12-21; Am 9,11-15). David na hoře Sijón v Jeruzalémě vystavěl stan, do kterého vložil truhlu úmluvy představující Boží přítomnost. Tam přicházeli Izraelci před Hospodina bez opony skrze 24 hodinovou službu chval 7 dní v týdnu. V Gibeónu asi 10 km od Jeruzaléma však stále zůstával Mojžíšův stánek s jeho oběťmi (1Pa 16,39-40), který je pro nás obrazem mrtvého náboženství formálních úkonů a ceremonií. (Předtím byl dlouho Mojžíšův stánek v Šílu asi 45 km od Jeruzaléma – Sd 18,31; 1S 1,3.24; Ž 78,60.) V Šalomounově a

Zerubábelově chrámě byly Mojžíšovy oběti spojené s Davidovskými chvalami. V době Ježíšově však již nemáme žádnou zmínku o chvalách v Jeruzalémském chrámě – vytlačilo je mrtvé náboženství (viz dvojí vyčištění chrámu Ježíšem). Mojžíšovy oběti Ježíš naplnil na svém těle, proto zůstává pouze Davidova novozákonní služba chval a uctívání (1P 2,4-5; Žd 13,15). Má být vybudován chrám z živých kamenů, který je domem modlitby a chvály. Bůh nechce obnovovat Mojžíšův, Šalomounův, Zerubábelův či Herodův chrám. V jeho srdci je *pouze* obnova Davidova stánku!

- *V Davidově stánku byla nepřetržitá služba modliteb, chval a uctívání* podle slova: **Oheň na oltáři bude hořet ustavičně, neuhasne.** (Lv 6,6) Hospodin přebývá ve chvalách svého lidu. David napsal píseň pro vedoucího chval: **Ty jsi svatý, trůníš na chvalách Izraele.** (Ž 22,4; B21: *uprostřed izraelských chval*)
- *Davidův stánek je zcela totožný s domem modlitby pro všechny národy* (Iz 56,6-8). Souvisí též s dnem odpočinku a s vyjitím Boží radosti. Davidův stánek a dům modlitby je Boží svatyní z živých kamenů, dům Boží, církev živého Boha (1Tm 3,15).
- *Jako znovuzrození křesťané jsme duchovní bytosti* a s Bohem se setkáváme především ve svém duchu (J 4,21-24; J 3,5-6; 1K 6,17; 1Te 5,23-24). „Člověk je duchovní bytost. Potřebujeme si uvědomovat ducha. Čím více si budeme ducha uvědomovat, tím reálnější se pro nás duchovní věci stanou.“ (Kenneth E. Hagin: *Vedení Duchem Božím*) Náš Bůh je nazván Otec duchů (Žd 12,9) a my se učíme skrze víru pohybovat v neviditelných avšak věčných skutečnostech (2K 4,16-5,10; Žd 11,6).
- *Jsmo lidmi svatyně svatých!* Co dělat, když jsme rozptýleni všedními činnostmi a tímto světem a máme obtíž se spojením se svým srdcem? „Začni zpívat v jazycích a naslouchej spontánní písni, která ti vyvěrá ze srdce.“ (James W. Goll: *Obnovení ztraceného umění přímluvy*) **Jak hluboké vody je rada v srdci muže, muž rozumný z ní čerpá.** (Př 20,5; srov.: Př 20,27; 1K 2,10-13) „Vložil jsem do vás svá zaslíbení, vize, sny, povolání a svá břemena. A jak toužím, aby byla naplněna. Jsou hluboko ve vašem duchu. Toužím, aby vaše srdce jimi bylo směřováno. Nemají zapadnout ve všednodennostech. Nemají být přehlušeny starostmi a požitky tohoto světa a dne. Mají vyjít z vašeho nitra, mají být vyjádřeny a se vši touhou přímluvy vyjadřovány, dokud se nenaplní. Nežijte na povrchu. Vložil jsem do vás prameny svého života. Pramen vyvěrající k životu věčnému nosíte stále s sebou. Chci vás naučit čerpat z tohoto pramene, a dávám vám svobodu vyjadřovat mé sny a tužby z vašeho srdce. Nežijte povrchně, nebud'te lidmi nádvoří. Kopejte do hlubin a čerpejte z hlubin. Jste lidmi svatyně svatých. Chci být vyjádřen a chci se projevovat skrze vašeho ducha. Když se modlíte v jazycích, modlí se váš duch a Duch svatý se skrze to může vyjádřit.“ (tk 2003)
- *Skrze spravedlnost a chválu vcházím do Svatyně svatých* (Ž 118,19-20). Hospodinovi služebníci si oblékají spravedlnost, ta je uvádí do Boží přítomnosti (Ž 132,7-9).
- *Do Boží přítomnosti vstupujeme skrze chválu* (Ž 100; 95,2). Též průlomky a proměny našich životů vedou skrze brány „chvály“. **Místo bronzu přinesu zlato a místo železa přinesu stříbro, místo dřeva bronz a místo kamení**

železo. Za dohlážítele ti dám pokoj a za poháněče spravedlnost. Nikdy už nebude slýcháno o násilí ve tvé zemi, o zhoubě a zkáze na tvém území. Svě hradby budeš nazývat »Spása« a své brány »Chvála«. (Iz 60,17-18)

- **Hospodin je moje píseň** a to uvolňuje sílu do mého života a moc Božího království (Ž 118,14-15). **Hospodinova píseň a modlitba Boží** je naším projevem, který je inspirovaný samotným Bohem (Ž 137,4; 1Pa 25,7; L 6,12; Jr 17,14). Tato píseň či modlitba je podle vedoucího chval v Davidově stánku Kóracha (Ž 42,8-9) projevem Božího milosrdenství a vyvěrá z našich a z Božích hlubin. „**Hlubina volá na hlubinu**“ (v.8ČSP); „**Hlubina se ozývá hlubině**“ (v.8B21). Je odpovědí na naši touhu a žízeň po živém Bohu (v.2-3).
- **Přiblíž se k Bohu a přiblíží se k tobě.** (Jk 4,8) **Připoj se k Pánu!** (1K 6,17) **Žeň se vpřed, abys uchvátil!** (Fp 3,12-14) **Vystup na Hospodinovu horu!** (Ž 24; Ag 1,7-9; 2,6-9) **Pojď a napij se!** Na jednom modlitebním setkání jsme volali k Pánu, že žízňme po živé vodě, po Bohu a jeho slávě. Po vyjádření této naší touhy jsem uviděl v duchu ležící svini, která byla připravena napojit mlékem svá mláďata. Cítil jsem výzvu: „**Pojď a napij se!**“ S odporem jsem však odmítl. Pak jsem přemýšlel nad tímto viděním a ptal se Pána: „**Co to znamená? A je to vůbec od Tebe?**“ Poté jsem ve svém srdci uslyšel slova: „**Můj lid chodí k nečistým zdrojům! A přitom je otevřena vyvěrající studnice vody života na hoře mé svatosti. Vystup na moji horu, navaž vodu z mé studnice spásy a pij životodárnou vodu, která způsobí, že se sám staneš studnicí vody života pro své okolí.**“ (tk 10/2001)
- **V Davidově stánku nasloucháme a slyšíme Pánův hlas.** Je to místo důvěrnosti a setkávání s naším Pánem. Zasluchl jsi Pánův hlas? Otevři mu dveře, aby vešel a tys mohl slyšet jeho hlas! (Zj 3,14-22) **Slyš, můj lide, budu mluvit, Izraeli.** (Ž 50,7)
- **Naše žádosti, strach a starosti každodenního života** nás chtějí odvést od našeho určení (L 21,34; Mt 13,22; Fp 4,6; 1Pt 5,7). Též si dávej pozor na ducha Míkal, který přináší neplodnost (2S 6,12-23; 1Pa 15,27-29)!
- **Člověk se pozná podle své chvály a je zkoušen chválou.** Hospodin prozkoumává lstivé srdce člověka (Jr 17,9-10; Př 17,3). Jeden ze způsobů, jak je naše srdce testováno, je **chvála** (Př 27,21; viz též L 17,7-10; Ef 2,10; Žd 13,15).
 1. Jak a koho chválím?
 2. Čím se chlubím?
 3. Jak reaguji na chválu?

Vlastnosti Davidova stánku

- „**Dám povstat Davidovu padajícímu stánku...**“ (Am 9,11) Toto čerstvé spontánní vyjádření našeho vztahu s Bohem má tendenci upadávat do náboženských forem – schovávat se do bezpečí toho, co již známe. Bůh chce rozbít tvoje lidské představy, zajeté mechanismy a zlomit všechno tělesné smýšlení. Nemáš jednat podle starých zkušeností, ale vždy se nově dotazovat Hospodina (viz Mojžíšův dvojí úder do skály).

- **Služba v Davidově stánku** stejně jako náš život má být spojením řádu a spontánnosti, přípravy a improvizace, plánování a přímého vedení Duchem svatým (viz misijní cesty apoštola Pavla – Sk 16,5-10), starého i nového (viz Mt 13,52: Proto každý učitel Písma, který se stal učedníkem království Nebes, je podobný člověku hospodáři, který vynáší ze svého pokladu nové i staré.). Davidův stánek je typickým novým měčem (viz L 5,37-39). Žádný starý měch nemůže být součástí Davidova stánku. Je to obraz životního stylu změn, pružnosti a poddanosti vedení Duchem svatým. Výsledkem je zjevení, čerstvost, důvěrnost a hloubka našeho života a našeho vztahu s Bohem.
- **Davidův stan je neokázalý.** Člověk by ho lehce pominul nebo jím pohrdnul ve srovnání s dokonalým, vznešeným a okázalým chrámem Šalomounovým. **Co je u lidí vznešené, je před Bohem ohavnost.** (L 16,15) **Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.** (1S 16,7) Nemusíš být zpěvákem či hudebníkem, abys mohl být ctitelem Božím. Umět hrát na hudební nástroj nebo zpívat je bonus navíc, při uctívání jde totiž o tvé srdce. Tvoje „hliněnost“ a nedokonalost Bohu nebrání zjevit svůj drahocenný obsah (2K 4,7). Začni tam, kde se nacházíš a Bůh tě povede z přirozeného do nadpřirozeného. Známé písně a vyjádření mohou být branou do svatyně, kde je čerstvé zjevení a spontánnost.
- **Obnovení Davidova stánku v sobě obsahuje i žití určitých vlastností.** Davidův stánek je životním stylem jednotlivce i celé církve a je to také určité vidění a vnímání církve. **A milosrdenstvím bude upevněn trůn a usedne na něj ve stanu Davidově v pravdě ten, kdo bude soudit podle práva a vyhledávat je a bude zběhlý v spravedlnosti.** (Iz 16,5)
 1. **Vidíme Hospodina, sedícího na trůnu** (1Kr 22,19; 2Pa 18,18; Iz 6,1). *Viděl jsem Pána na trůnu. Po chvíli povstal a podíval se přímo na mě. Vyzařovala z něj autorita, která mě vedla k tomu, abych se poklonil. Pociťoval jsem bázeň před jeho majestátem. Zároveň však z něho zářila přitažlivost, která mě k němu velmi přitahovala. Potom ke mně promluvil: „Nikdy nebudeš chodit v moci Království a kralovat ve svém životě, pokud nebudeš prosazovat spravedlnost a právo, protože to je základem mého trůnu a kralování.“ Potom mi řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Tyto věci jsou součástí mě. Jen v mé přítomnosti a v mém Slově. Chod' po cestě mého Slova, miluj pravdu a žij můj život.“ (tn 11.6.2009)*
 2. **Trůn je upevněn milosrdenstvím** (Ga 5,6; J 13,34-35).
 3. **Trůn je upevněn pravdou, věrností, spravedlností a právem** (Am 5,21-24; Př 21,3; 21,15). Jinak nám Bůh říká: **Odstraň ode mě hluk svých písní, zvuk tvých harf nechci slyšet. Ale at' se valí právo jako voda a spravedlnost jako stále (nevysychající) proudící potok.** (23-24)
- **Boží dobrota je základem naší víry, ale též centrálním vyznáním v Davidově stánku** (Jk 1,16-17; 1Pt 2,3; J 3,16; Jr 29,11-13; Jr 31,3-5; Jr 32,37-41; Sf 3,16-17; Ž 34,9-11; Ž 119,64-68; Ž 44,4). Zpěváci a hudebníci **chválili Hospodina, protože je dobrý a že jeho milosrdenství je věčné** (2Pa 5,12-14; 2Pa 7,1-4; Ezd 3,10-11; Ž 100,4-5; Ž 107,1-2). Tato chvála naplňuje Boží dům Hospodinovou slávou a ohněm Boží horlivosti.

Řád Davidova stánku

- *V Davidově stánku se chválí Hospodin podle řádu krále Davida* (Ezd 3,10-11; Jr 30,18-20). Vedoucí autorita v církvi přiděluje vedoucím chval službu, aby vyhlášovali proroctví při hudebních nástrojích k chvále a oslavě Hospodina (1Pa 25,1-7). Tato služba je plně pod „královskou“ autoritou starších, podobně jako služba Davidova stánku byla zcela pod autoritou krále Davida. Vedoucí shromáždění (či skupinky) může směr chval korigovat a vstupovat do něj. Zpěváci a hudebníci tento směr respektují, hledají s ním v srdci soulad a navazují na něj. Hospodinův zpěv (v.7) je též Hospodinova píseň vyvěrající z našeho nitra. Tomu se můžeme a máme učit a máme se v tom stát mistry, kteří se neopírají o svůj um či schopnosti, ale o Hospodina. Pokud začneme spoléhat na svoje tělo, radostný a spontánní proud Ducha bude zadušován až i zastaven. Pak přichází tendence se opět vrátit k jistým náboženským formám.
- **Charakteristické rysy služebníka Davidova stánku:**
 - o služebný duch
 - o ochota ke změnám
 - o poddanost vedení (řádu Davidova stánku)
 - o posvěcený duch a život v pravdě
 - o poznávání Božího milosrdenství
 - o porozumění Boží spravedlnosti
 - o touha po Boží slávě a přítomnosti
- *Úkolem služby chval není ani tolik vést uctívání, ale prorokovat s uctíváním* (viz 1Pa 25,1), tzn. zjevovat Pána, jeho charakter a vyjadřovat mu děkování, chválu a uctívání. Na základě přijaté Kristovy spravedlnosti (viz Ž 132,9) hledáme Pánovu tvář a vyjadřujeme mu svoji lásku skrze staré i nové písně, jazyky, prorokování, proklamace Božího slova a jiné prorocké projevy. Prorokování zjevuje, co Pán dněs říká církvi. Jednou z částí služby chval je i duchovní boj proti nepříteli a bojovné chvály. Novozákonní uctívání je uctívání v Davidově stánku (viz Sk 15,16-18; Am 9,11-15). Má prorocký rozměr, kdy spolupracujeme s Duchem svatým. Hledáme, co je v Otcově srdci a jak se Duch při shromáždění pohybuje - tzn. snažíme se porozumět prorockému toku. Protože Pána hledáme (On je skrývající se - viz Iz 45,15), musíme vedle přípravy na chválicí službu být otevření pro změny a čerstvé vedení. Ochota ke změnám a improvizaci je jedním ze základních rysů služebníků Davidova stánku, přitom však nestojí v protikladu k přípravě.
- *Při službě chval musíme především střežit svoje srdce* (Př 4,23), protože vyjadřujeme to, co z našich srdcí vychází. Proto musíme posvěcovat Pána ve svých srdcích (1Pt 3,15), aby z nich přes naše ústa vycházel pouze Svatý Duch (viz Jk 3,11-12). Proto je potřeba se před Boží tváří zpytovat a přes pokání odstranit jakékoli stopy hořkosti, kritiky, hněvu, rebelie, negativismu a jiné temnoty. Jediný možný postoj je mít skrze Kristovu krev očištěné srdce, oblečené do Kristovy darované spravedlnosti (viz 1Tm 1,5; 3,9). Chceme dát Pánu to nejlepší ve všech oblastech podle našich možností, avšak postupujeme podle

Božího zákona od malého k velkému. Prioritou je vždy hledat nejprve Pánovu slávu a přítomnost (viz Ex 33) a moc a spravedlnost Božího království (viz Mt 6,33). Touto žízni po Bohu je „vykoupená“ naše nedokonalost (viz Fp 3,12) a jsme uváděni do nových nadpřirozených schopností, výrazů a projevů. Protože je služba chval též službou k pomoci a rozvoji Těla Kristova, které je Davidovým stánkem, nestojí chválicí skupina obrazně před církví, ale v církvi. Všichni se stávají kněžími podle Melchisedekova řádu a celá církev slouží Pánu v uctívání. (Záměr služby chval v KS Juda 2007)

Ovoce Davidova stánku

- **Obnovení Davidova stánku vypůsobí (Am 9,11-15):**
 1. Zjevení autority
 2. Obrácení národů
 3. Rychlé dílo
 4. Hojné ovoce - mladé víno, obilí, úrodná půda, vláha
 5. Osvobození (změny údělu)
 6. Vybudování a osídlení zpustošených měst
 7. Vysázení vinic - pití vína
 8. Založení zahrad - jezení ovoce
 9. Zasazení a zakořenění
 10. Ujmutí dědictví (viz též Ga 4,1)
- **Davidův stánek je místem Boží vlády a autority, skrze kterou se šíří Království** (Iz 16,5; Ef 2,6; Ž 110,2; Ž 60; Ž 108). Ježíš je zde centrem jako Král králů a Velekněz podle řádu Malkisedekova (Gn 14,18-20; Ž 110; Žd 7). Davidovy úspěchy při ustanovení a šíření jeho království měly přímou souvislost se službou v Davidově stánku. Jako královské kněžstvo podle Malkisedekova řádu prosazujeme Kristovu vládu skrze modlitbu (Ex 19,5-6; 1Pt 2,9; Zj 1,6; 5,10).
- **Nepřetržitý oheň uctívání má ohromný vliv na zvěstování evangelia a probuzení celých národů** (Sk 15,16-17; Ž 40,1-4).
- **Chvála je též mocným prostředkem duchovního boje** (Ž 149; 2Pa 20,1-30; Sk 16,11-40). „Já vás povedu ve vojenských a vítězných chvalách, v duchovním boji a uctívání tak, aby ta nebesa, která ještě nebyla proražena (druhé nebe), byla otevřena. A vy se naučíte, jak to dělat, aby se udržela otevřená. Moje nebe je pro vás vždy otevřené, říká Pán. Nepřítel se snaží vměšovat a zavřít, co bylo otevřeno a zabránit, abyste chodili v tom, co jste se už naučili. Otevřená nebesa jsou mojí přítomností s vámi. Naučíte se pronikat skrze temnotu a držet nepřítele tak, aby dílu nebránil. A to se stane skrze radostnou, jásavou, oslavnou a vojenskou chválu. Vy a celé shromáždění se dostanete do nových rozměrů svobody, uvolněnosti a svatého násilí.“ (Lee LaCoss, Mělník 2003)
- **Skrze chválu a modlitbu jsme napojeni na řeku Ducha svatého. Řeka svými toky oblažuje město Boží, svatyni přibýtku Nejvyššího.** (Ž 46,5; KP: Potok a

*pramenové jeho obveselují město Boží.) Napije se z potoka na cestě, proto zvedne hlavu. (Ž 110,7) Ten, kdo nemá kořen ve svém srdci, kterým by přijímal potřebnou vláhu, věří jen po určitou dobu a v čas zkoušky odpadá (L 8,6.13). **Dvojí naplnění Duchem:** Za prvé: *napít se* (jednorázově) a přijmout Krista - pramen vody, tryskající k věčnému životu (J 4,14). Za druhé: *pít* (neustále) žiznivě od Krista, aby skrze víru plynuly řeky živé vody z našeho nitra (J 7,37-39; 1K 12,13). „Chci, aby každý z vás si uvědomil, že jsou řeky, které plynou od mého trůnu - proudy, které plynou a obveselují město Boží - přinášejí radost na všechna obytná místa. A vy jste moje obytné místo. Chci, abyste vzali tu moji řeku a chci proměnit tu vodu ve víno, říká Pán. A bude nová míra radosti a uzdravení. Pij z té řeky života! Uvolňujte můj lid, aby mohli z hloubky pít. Vůbec se neboj, jestli se opijí a budou naplněni do opilosti. To neustavuje člověk. Já jsem ten, kdo řídí svoji církev tak, jako na den Letnic. Cítím, jak to přetéká. Toužím, aby moji lidé se naučili, jak žít v naplnění.“ (Lee La Coss, Berlín 2001)*

- **Bůh chce propojit domy modliteb s domy uzdravení.** Když církev stojí ve svém určení a je živým chrámem modliteb a chval, je uvolňována mocná uzdravující moc a proměna do všech národů (Mt 21,14). „V duchu jsem viděl, jak se narodila spojená dvojčata. Ptal jsem se Ducha svatého, jaká jsou jména těchto dvojčat a on mi ukázal: Jedno se bude jmenovat „Domy uzdravení“ (Healing rooms) a druhé se bude jmenovat „Domy modlitby a uctívání“ (Prayer and worship rooms). Když se tato dvojčata narodila, byla z toho veliká radost všude tam, kde je začali zvat a přijímat v různých církvích, městech, oblastech a národech. Pak se mnou Duch svatý sdílel, že všude tam, kde se tato dvojčata – domy uzdravení a domy modlitby – narodí, kde o ně bude pečováno, kde budou milována, a kde se o ně budou starat a posilovat je, tam porostou až dorostou v rozsáhlá centra uzdravení. Modlitební a uctívací centra, která budou 24 hodin denně 365 dní v roce. To je ten prorocký záměr a to jsou ty dny, ve kterých žijeme. Přicházejí dny uzdravení. Dny zázraků jsou zde. Toto jsou dny nových začátků. Toto jsou dny nového porození. Ať se to stane, ať se to naplní!“ (James W. Goll – The Healing Presence, CD 2002)
- **Odkazy k dalšímu studiu:**
 - 2S 5-8; 1Pa 11-18 - David obsadí Jeruzalém a učiní ho centrem bohoslužby
 - Lee LaCoss: Dnešní obnova církve (Juda 2003)
 - Alan Vincent: Nebe na zemi (KMS 2010)
 - Alan Vincent: David všechno získal zpět (poznámky z KK Praha 2009)

V onen den dám povstat Davidovu padajícímu stánku, jeho trhliny zazdím a jeho troskám dám povstat, vystavím ho jako za dávných dnů. Aby dostali do vlastnictví ostatek Edómu a všechny národy, které byly nazvány mým jménem, je výrok Hospodina, který to učiní. Hle, přicházejí dny, je Hospodinův výrok, kdy se přiblíží oráč k ženci a ten, kdo lisuje hrozny, k rozséváči; z hor bude kanout sladké víno a všechny kopce budou oplývat hojností. Změním úděl svého lidu Izraele: Vystavím opuštěná města a budou v nich bydlet, budou vysazovat vinice a pít jejich víno, budou zakládat zahrady a jíst jejich ovoce. Zasadím je do jejich půdy a nebudou již vyrváni ze své země, kterou jsem jim dal, praví Hospodin, tvůj Bůh.
(Ámos 9:11-15)

Učednická modlitba sebevydání v 31 dnech

1. Pane Ježíši, vyznávám, že jsem zhřešil a že tě potřebuji.
2. Děkuji, že jsi za mě zemřel na kříži a přijímám tě jako svého Zachránce.
3. Díky, Ježíši, že jsi prolil svoji krev, abych mohl být osvobozen.
4. Ochotně se rozhoduji stát se tvým učedníkem a následovat tě všude, kam mě povedeš.
5. Pro svůj život chci jediné tvoji vůli a vydávám ti svůj život, aby jsi ty mohl žít svůj život ve mně. Ať tvé Království přijde okolo mě, do mě a skrze mě.
6. Pane Ježíši, jelikož můj život je přípravou na věčnost, rozhoduji se, že čas, který zde ne zemi mám, využiji k naplnění tvých záměrů s mým životem.
7. Jelikož jsem byl stvořen, abych ti působil radost, dávám svůj čas, abych tě každý den oslavoval, hledal, poznával a miloval.
8. Protože jsem byl stvořen pro tvoji rodinu, dávám svůj čas pro budování vztahů s dalšími učedníky. Uposlechnu tvé Velké poslání a budu druhým zjevovat tvoji bezpodmínečnou lásku takovým způsobem, jakým mi ji prokazuješ ty sám.
9. Protože jsem byl stvořen k tvému obrazu, vydávám svůj čas procesu učednictví. Chci se učit dělat taková rozhodnutí, která pomohou proměňovat můj charakter, aby byl takový, jako je ten tvůj.
10. Protože jsem byl stvořen k tomu, abych ti sloužil, vydávám ti svůj čas pro službu druhým ve tvé rodině, v církvi.
11. Protože jsem byl stvořen pro misi, vydávám ti svůj čas a budu předávat Dobrou zprávu o tobě a o tvém Království. Budu chodit v tomto světě podle tvého Velkého poslání.
12. Pane, budu usilovat o osobní vztah s tebou, což mě povede k porozumění mé nové identity, kterou v tobě mám.
13. Poddávám se vedení skrze tvé Slovo a vedení a vystrojení skrze tvého Ducha pro vše, o čem přemýšlím a co dělám.
14. Uvědomuji si, že jde o celoživotní proces. Proto se tomuto procesu vydávám ve společenství věřících, kde jsem skrze ostatní vyučován. Jak dospívám ve víře, tak také předávám dál to, co jsem již přijal.
15. Jsem si vědom, že v tomto společenství věřících potřebuji být vykazatelný a poddaný autoritám, které jsou zde ustanoveny.
16. Jsem si také vědom toho, že abych mohl pravdivě svědčit o evangeliu Ježíše Krista, potřebuji být vydaný Bohu a důvěřovat mu ve svých každodenních životních záležitostech.
17. Ježíši, zvu tě, aby ses stal Pánem každé oblasti mého života: Pane mého ducha a mého vztahu s tebou, mého duchovního vnímání a uctívání;
18. Pane mé mysli, mých postojů, Pane toho, čemu věřím, mé představitosti, mých snů a všech mých myšlenek;

19. Pane mých emocí a toho, jak vyjadřuji své pocity, Pane všech mých reakcí;
 20. Pane mé vůle a všech mých rozhodnutí;
 21. Pane mých způsobů, jak se vyrovnávám s životními událostmi a cyklů mého chování;
 22. Pane mého těla, mého fyzického zdraví, mého cvičení, mé výživy, mého odpočinku, mého vzhledu a celého mého chování;
 23. Pane mých očí a všeho, na co se dívám;
 24. Pane mých uší a všeho, čemu naslouchám;
 25. Pane mých úst a toho, jak hovořím;
 26. Pane mých rukou a všeho, co dělám;
 27. Pane mých nohou a všech míst, kam jdu;
 28. Pane mé sexuality a jejího vyjádření;
 29. Pane mého času, mého zaměstnání, mého vzdělání, mé služby a mého potěšení;
 30. Pane mého domova, mé rodiny, mého majetku, potřeb, kterých jsem si vědom a mých financí;
 31. Pane mých plánů, mých ambicí, mé budoucnosti a všech mých vztahů.
- Modlím se ve tvém jménu. Amen!

(Ellel Ministries Canada 7/25/2009)